

O d v o l a c í s o u d nevyhověl návrhu, by byl odmítnut jeho člen.
N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu a uvedl v otázce jeho přípustnosti v

d ů v o d e c h:

O odmítnutí soudce odvolacího soudu má se podle § 23 j. n. usnésti sborový soud, k němuž odmítnutý soudce náleží, pokud se soud odmítnutím nestal nezpůsobilým k usnášení. Rozhodnutí to přikáže se podle nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 24. března 1899, čís. 6569 některému civilnímu senátu. Tento senát nerozhoduje však jako soud odvolací ve věci samé a proto jest přípustný rekurs do napadeného usnesení (§ 519 c. ř. s. úsudkem z opaku a § 514 c. ř. s.).

Čís. 10040.

Předpisem § 142 obč. zák. jest se řídití také, bylo-li manželské spoluzití zrušeno bez soudního rozhodnutí.

Není zřejmou protizákonností, bylo-li dítě prisouzeno jednomu z rodičů za trvání faktického rozloučení manželského společenství, o jehož zavinění není ještě manželským sporem rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 410/30.)

O p a t r o v n í c k ý s o u d ponechal u matky dítě manželů, žijících fakticky odloučeně. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.
N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno usnesení opatrovnického soudu, že dítě má zůstatí u matky ve výživě a výchování. Do takového usnesení lze si podle § 16 nesp. říz. stěžovati jen pro zřejmou nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo pro zmatečnost. Stěžovatel stěžuje si pro nezákonnost a snaží se ji doličiti tvrzením, že nižší soudy obmezily protizákonným způsobem jeho otcovskou moc, přisoudivše dítě matce, ač bylo v rozvodovém sporu zjištěno, že neměla zákonného důvodu a práva odejítí z domácnosti stěžovatelovy ke svým rodičům, a že nemá nároku na rozvod manželství od stolu a lože, z čehož stěžovatel usuzuje, že nemá ani práva zadržovati mu dítě. Těmto vývodům nelze přisvědčiti. Otcovskou moc stěžovatelovu neobmezily teprve nižší soudy, učinil tak sám zákon ustanovením § 142 obč. zák., že při zrušení manželského společenství nerozhoduje otec o tom, u kterého z rodičů má býti dítě živeno a vychovááno, nýbrž soud. Vůle otcova nahraňuje se tu soudním rozhodnutím, soud pak musí se řídití zájmem dítěte. Dítě může býti přikázáno i onomu manželů, jenž jest sám vinen na rozvodu neb na rozluce manželství, vyžaduje-li tak prospěch dítěte. Ač § 142 obč. zák. upravuje výslovně jen případy, kde manželské společenství

bylo zrušeno soudním rozvodem nebo rozlukou, jest se jím řídit, i když se tak stalo bez soudního rozhodnutí, neboť i tu musí býti rozhodujícím zájem dítěte, a dítě jest pod zvláštní ochranou zákona a soudu. Podle § 93 obč. zák. není arci žádný manžel oprávněn zrušiti manželské společenství bez soudního svolení, nemůže býti proto schválen nynější stav, že matka dítěte bydlí, nemajíc soudem povolen ani rozvod ani oddělené bydliště, mimo manželovu domácnost, avšak na tomto nezákonném stavu není stěžovatel bez viny, neboť ani se soudně nedomáhá toho, by se manželka k němu vrátila, ani nežádá o rozvod z viny manželčiny. Nebylo-li by zákonné překážky proti prisouzení dítěte matce, kdyby si stěžovatel vymohl rozvod manželství z viny matčiny, poněvadž ho svémocně opustila, nemůže býti nezákonností ani, když bylo dítě matce prisouzeno za trvání faktického rozloučení manželského společenství, o jehož zavinění není ještě manželským sporem rozhodnuto. Výtka zřejmé nezákonnosti jest tedy neopodstatněna.

Čís. 10041.

Útratový výrok rekursního soudu nelze napadati ani z důvodu, že jest zmatečným, ježto bylo rozhodnuto sporným řízením, ač mělo býti rozhodnuto v řízení nesporném.

Dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (Dodatek III. k vládnímu nařízení čis. 143/1922) nepřísluší přednostní zákonné zástavní právo na zcizených nemovitostech.

Žalobu prodatele proti kupiteli nemovitosti, by žalovaný byl podle úmluvy uznán povinným složití dávku u výběrčího úřadu, nelze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 418/30.)

Při prodeji nemovitosti zavázal se kupitel, že zaplatí dávku z přírůstku hodnoty. Žalobou C II 107/30 domáhal se prodatel na kupiteli, by byl uznán povinným složití dávku z přírůstku hodnoty u výběrčího úřadu. Žádosti prodatele o knihovní poznámku této žaloby knihovní soud vyhověl, rekursní soud žádost zamítl a uložil navrhopateli, by nahradil odpůrci rekursní útraty. Důvody: Rekurs jest oprávněn. Požadovaná poznámka žaloby v pozemkové knize není ani poznámkou podle § 59 knih. zák. (hypotekární žaloba), ani poznámkou podle § 61 knih. zák., poněvadž se ke knihovnímu právu vůbec nevztahuje. Ve sporu C II 107/30 jde jen o dodržení obligačního závazku z kupní smlouvy. Že žalovaná jest vlastníci nemovitosti, nemá s tímto obligačním závazkem v žalobě tvrzeným nic činiti. Nárok, který žaloba uplatňuje, jest jen mezi stranami a nemůže býti řeči o porušení knihovního práva, které proti třetímu nabyvateli pozemku má býti chráněno knihovní poznámkou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.